

Indsættelsen af biskop Kozon i 1995

I slutningen af marts 1995 kunne danske katolikker høre i Radioavisen, at landets katolske biskop, Hans Martensen, havde fået bevilget afsked, og at en pastor Czeslaw Kozon var udpeget som hans efterfølger. Ingen anede, at Martensen havde søgt om afsked allerede 19 måneder tidligere, og kun få havde hørt om pastor Kozon fra Ordrup, selvom han året før var blevet udnævnt til generalvikar af Martensen.

Begivenheden og ikke mindst hemmelighedskræmmeriet omkring bispeskiftet vakte betydeligt røre blandt katolikkerne, hvoraf mange fandt, at det var en skandale, at menigheden i Danmark gennem næsten to år havde været holdt i uvidenhed om, at deres biskop søgte sin afsked. Da Martensen blev afæsket en forklaring i et åbent brev fra Sven Frederiksen og Børge Mannov, publiceret i Katolsk Orientering den 26. april 1995 sammen med biskop Martensens svar, forsvarede han sin tavshed med, at "jeg har været indforstået med, at min fratrædelse først skulle finde sted og offentliggøres i forbindelse med udnævnelsen af min efterfølger".

Denne udtalelse blev naturligvis opfattet således, at biskop Martensen havde efterkommet et krav fra Rom om, at hans afskedsbegæring skulle hemmeligholdes. Men på Pastoralrådsmødet i november 1995 siger biskop Kozon, at det var biskop Martensen, der "ønskede en hemmeligholdelse af, at overvejelser omkring hans efterfølger var i gang. Dette ønske har forhindret en åben debat." Hermed lægger Kozon ansvaret for det hemmelighedskræmmeri, der gav anledning til de omfattende protester og en betydelig presseomtale, på biskop Martensen (**Bilag A, Citat 1**). Hvad skal man tro?

Biskop Kozons udtalelser, refereret i ovennævnte *bilag A*, er i øvrigt opsigtsvækkende ved hans klare tilslutning til kravet om åbenhed og større indflydelse til lægfolket ved bispevalg.

Børge Mannov, medlem af Pastoralrådet fra 1994 til maj 1996,

tog sagen om bispeindsættelsen op i Pastoralrådsmødet i maj 1995, og her besluttede et stort flertal at udbede sig en forklaring fra den pavelige Nuntius om fremgangsmåden ved udpegningen af den nye biskop. I et brev af den 22. juni 1995 (**Bilag B**) svarede Nuntius, at reglerne var fulgt. Han havde i hemmelighed konsulteret en håndfuld personer i Danmark for at høre deres mening om forskellige kandidater og derpå sendt en liste med tre navne til Rom. Hvem de tre kandidater var, eller hvem han havde konsulteret, måtte han ikke oplyse. Den hemmelige procedure var ifølge Nuntius en stor fordel, fordi den sikrede dem, der blev konsulteret, anonymitet, således at de kunne udtrykke sig mere frit, og de kandidater, der ikke blev valgt, mod at fremstå som tabere.

Nuntius's redegørelse var ikke tilfredsstillende for Pastoralrådet, som på sit næste møde i november 1995 efter en større diskussion vedtog at pålægge Forretningsudvalget at følge op på svaret fra Nuntius ved at foretage en ny henvendelse til ham. Henvendelsen skulle ifølge Pastoralrådets beslutning (**Bilag A, Citat 2**) bygge på et forslag til en udtalelse, der var formuleret af Børge Mannov (**Bilag C**).

Forretningsudvalget ignorerede imidlertid totalt Pastoralrådets beslutning om henvendelsens indhold, både hvad angik Børge Mannovs reviderede forslag til udtalelse og henvisningen til Nordkat-resolutionen (**Bilag D**). I stedet sendte Forretningsudvalget Nuntius en takkeskrivelse, der blev publiceret i Katolsk Orientering den 26. juni 1996 (**Bilag E**). Skrivelsen var fuldstændigt indholdsløs. På dette tidspunkt havde Børge Mannov sammen med andre forladt Pastoralrådet.

Der var fra starten af biskop Kozons embedsperiode enighed i Pastoralrådet om, at det ikke skulle komme ham til skade, at den måde, han var blevet udpeget på, var dybt utilfredsstillende og krænkende for mange danske katolikker. Manden skulle have lov til at vise, hvad han duede til, det var alle enige om...

Sidst ændret den
12.03.03

Klik [her](#) for at komme
tilbage

Send kommentar til [webmaster](#)
[@veok.dk](#).